

Наквасени до кости се изправиха
те в реката, като всеки стискаше здраво
по един ботуш, пжлен с вода.

А Чочо Пипонкйов, като се смееше,
им викаше от моста:

— Не се сжрдете на мене, Господа!
Ботушите на баща ми са виновни.

Калинка

Калинка — малинка
В зелена градинка
От мен се не пази,
На пржста ми лази.

Сама саменичка,
Мжничка, мжничка,
Сукманчето цяло
Нашарено с бяло.

Отвива и свива,
Крилцата развива,
Не гледа, не пита
И тихо отлита.

Дора Габе — Пенева